Συντάχθηκε απο τον/την
Κυριακή, 18 Μάιος 2008 11:21

Εδώ και καιρό η ιδέα στριφογυρνούσε στο μυαλό μου για ένα ταξίδι στο Maribor στη Σλοβενία για να παρακολουθήσω και να καλύψω τον 1ο αγώνα του φετινού Παγκοσμίου Κυπέλλου. Η πίστα στο Maribor είναι από τις λίγες που έχουν σχολιαστεί από τους αναβάτες και τις ομάδες τόσο καλά, έμενε να δω κι εγώ τα πράγματα από κοντά, για να δούμε πως μπορούμε να βελτιώσουμε το επίπεδο στην Ελλάδα σε θέμα ανταγωνισμού, ξεκινώντας από την κατασκευή καλύτερων πιστών και ίσως και πάρκων ορεινής ποδηλασίας.

Το φαξ από το Gravity είχε σταλθεί: Θα πήγαινα με την ιδιότητα του δημοσιογράφου – φωτογράφου (Press) και επομένως θα είχα πρόσβαση παντού. Η Μαρία Μιχαλογιαννάκη θα έτρεχε κατέχοντας την 26η θέση στην Παγκόσμια Κατάταξη στις γυναίκες. Τα εισιτήρια είχαν κλειστεί ενάμιση μήνα πριν, θα έπαιρνα κι εγώ το ποδήλατό μου για να δοκιμάσω τις διαδρομές του bike-park, μας τα χάλασε λίγο το Διαβολίτσι με τον τραυματισμό μου, δεν πειράζει όμως, το πολύ-πολύ να μην έκανα ποδήλατο και να τραβούσα μόνο φωτογραφίες! Βρεθήκαμε λοιπόν Τετάρτη αργά το βράδυ πάνω από την πίστα κατάβασης στην περιοχή Prohorje στο Maribor.

Πέμπτη μεσημέρι και η διαδρομή του αγώνα επιτρεπόταν μόνο με τα πόδια να την δει κανείς. Καθώς λοιπόν κατεβαίναμε, βλέπαμε όλα τα διάσημα ονόματα να κοιτούν την διαδρομή και τις ιδανικές γραμμές για να πάρουν. Οι τρεις Athertons, ο Matti Lehikonen, ο Barel, ένα από τα φαβορί ο Camellini, πολλές διάσημες και γρήγορες γυναίκες και πάρα πολλοί αγωνιζόμενοι (πάνω από 300 συμμετοχές οι άνδρες και 38 γυναίκες μόνο για το downhill…)

Κατεβαίνοντας στον τερματισμό η επίσημη προπόνηση για το 4X είχε ήδη αρχίσει. Αν βλέπατε ειδικά στα δύο συνεχόμενα double του τερματισμού πόσο γρήγορα και ψηλά πηδούσαν οι άνδρες και ορισμένες γυναίκες, δεν θα το πιστεύατε ότι αυτό είναι 4X και γίνεται κυρίως με hardtail ποδήλατο! Τέτοιο άλμα στην Ελλάδα λίγοι θα το προσπαθούσαν κι αυτοί με downhill ποδήλατο…

Πρώτη ψυχρολουσία λοιπόν. Μετά πήγα στα περίπτερα των ομάδων. Τα ποδήλατα των περισσοτέρων, τα πιρούνια, φρένα τροχοί κλπ, είναι αυτά που θα εμφανιστούν ως 2009 μοντέλα. Πολλά από αυτά που έβλεπα, δεν εισάγονταν Ελλάδα. Πολλές φωτογραφίες λοιπόν, τα πάντα ήταν καινούργια και έλαμπαν, ακόμη και τα κράνη και τα ρούχα των αναβατών. Όσους δεν είδα στο βουνό, τους είδα στα περίπτερά τους, βαριέμαι να αρχίσω να σας λέω ονόματα, εκτός από τον Hill, όλοι οι άλλοι ήταν εκεί. Εντύπωση μου έκαναν οι Peat, Rennie, Minaar, Athertons, Barel γιατί εκτός από ψηλοί, ήταν και πολύ γυμνασμένοι ειδικά ο Gee Atherton κι ο Fabien Barel. Από τις γυναίκες οι Jonnier και Moseley έδειχναν αγύμναστες και γεμάτες, πήγαιναν όμως στην διαδρομή σφαίρα!

Δεύτερη ψυχρολουσία την άλλη μέρα το πρωί, όπου άρχισαν τα ελεύθερα δοκιμαστικά στο downhill. Η λέξη φρένο μάλλον είναι άγνωστη σε όλους, αυτό κατάλαβα…φρένο ήταν οι

ρίζες και τα εμπόδια και τίποτε άλλο. Παρόλα αυτά η διαδρομή ήταν κατηφορική με αρκετή κλήση με πάνω από 400 μέτρα υψομετρικής διαφοράς σε 2500 μέτρα μήκους διαδρομής. Κι όμως τα ποδήλατα πετούσαν από ρίζα σε ρίζα κι από βράχο σε βράχο λες και αυτά ήταν ράμπες και όχι εμπόδια! Ένα βραχώδες κομμάτι (rock-garden) μήκους πάνω από 100 μέτρα, ήταν υπόθεση μερικών αλμάτων για να το καθαρίσουν χωρίς να κόψουν ταχύτητα. Ότι βράχος εξείχε, ήταν κάτι σαν ράμπα για άλμα. Είδα και κάτι σοβαρά ατυχήματα στα βράχια…άουτς πονούσα κι εγώ μαζί τους. 40 κριτές σε όλη την διαδρομή κατάβασης, 26 στο 4Χ, στρώματα και δίχτυα παντού, καθώς και τηλεοπτικά συνεργεία και φωτογράφοι. Η τέλεια υπερπαραγωγή. Το απόγευμα ξανά δοκιμαστικά 4Χ και το βράδυ βόλτα στα περίπτερα όπου δεν άντεξα, πήρα δώρο στον εαυτό μου ένα Troy Lee κράνος σε αρκετά καλή τιμή από την κανονική. Μπας και βοηθήσει να γίνω πιο γρήγορα καλά…
Επόμενη μέρα δοκιμαστικών κατάβασης το πρωί και τελικού 4Χ το απόγευμα. Ειδικά το απόγευμα, τόσο κόσμο είχα να δω από τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην Πάρνηθα…χιλιάδες κόσμος και όλοι φανατισμένοι. Ένα υπέροχο κλίμα που συνοδευόταν από ωραία και δυνατή μουσική. Ο Cedric και ο Dan Atherton «καθάριζαν» με άνεση ένα άλμα τύπου double μέσα στην διαδρομή. Ο κόσμος ειδικά όταν έβλεπε τον Cedric και τον Lopes ζητωκραύγαζε. Στις γυναίκες οι τρεις πρώτες καθάριζαν το μεγάλο double του τερματισμού. Αναρωτιέμαι πόσοι Έλληνες θα το πηδούσαν…Πρώτη λοιπόν (μιας και απούσα η Jill Kintner) ήταν η Anneke Berten (MS Intense) δεύτερη η πολύ χαρούμενη και πολύ συμπαθής Anita Molcik (YETI) από την Αυστρία και τρίτη η Βρετανίδα Fionn Griffiths (Norco). Στους άνδρες πρώτος με Specialized ο Ισπανός Alvarez Rafael, δεύτερος ο Guido Tschugg με Fusion, τρίτος ο Γερμανός Johannes Fishbach με ποδήλατο Ghost (ξεκίνησε η επίσημη εισαγωγή τους στην Ελλάδα).
Και πάμε τώρα στην μεγάλη μέρα. Κυριακή 11 Μαΐου και στις 10:30 ακριβώς ξεκινούν τα προκριματικά με τις γυναίκες και πρώτη την Sabrina Jonnier. Ανά μισό λεπτό οι εκκινήσεις, δεν σήκωναν να πηγαίνει κάποιος αργά, ή να πέσει. 26η πέρασε κι η «δική μας» Μαρία, η οποία καλά κατέβηκε (28η στις 38), όταν όμως της είπαν ότι από φέτος οι 20 πρώτες προκρίνονται και όχι 30 όπως πέρσι, άρχισε να σκέφτεται ή ότι χρειάζεται ένα πιο καλοστημένο ποδήλατο, ή να μπει σε εργοστασιακή ομάδα, μιας και οι 20 πρώτες ανήκουν σε κάποια ομάδα. Για να δούμε… Ένα τέταρτο μετά τις γυναίκες περνάει σαν άνεμος ο Hill, ο οποίος έδειχνε να φυλάει δυνάμεις. Στο rock-garden ή όπως το έλεγαν οι Σλοβένοι rock'n-roll, ο Βρετανός Alexander Evans με ποδήλατο Empire πέφτει άσχημα περνώντας ξυστά μου παρασύροντας φωτογράφους, δίχτυα και στρώματα μέχρι να σταματήσει να φέρνει τούμπες. Σπασμένη πλάτη και εξαρθρωμένος ώμος ήταν ο απολογισμός του τραυματισμού του (έτρεχε χωρίς θώρακα). Μόλις το είδα αυτό σκέφτηκα να αλλάξω θέση πριν πάθω τίποτα χειρότερο. Ταχύτερο γύρο έκανε ο Julien Camellini από την Γαλλία, πολύ συμπαθής στους Βρετανούς μιας και τρέχει με Intense M6 για λογαριασμό της Chain Reaction Cycles. (2.52.66 για τον Γάλλο).
Στις 14.30 ξεκίνησε η τελική αναμέτρηση με τους Ισπανούς να δείχνουν ανερχόμενη δύναμη (πέρα από τους καθιερωμένους Βρετανούς, Γάλλους, Αυστραλούς). Στο hot-seat (καρότσα ενός Nissan) καθόντουσαν όποιος είχε καλύτερο χρόνο, μέχρι να σηκωθεί και να κάτσει ο αμέσως ταχύτερος. Κι ενώ ο Gee Atherton,Fabien Barel, Greq Minaar, Chris Kovaric, Leov Justin είχαν τερματίσει με 2.52 και κάτι ψιλά, η γιγαντοοθόνη του τερματισμού έδειχνε την προσπάθεια του Hill, που σαν να πετούσε πέρασε πάνω από το rock-garden και τερμάτισε με ένα εκπληκτικό 2.47.54 (μέση ωριαία 53,72km/h!!!) και τον κόσμο να μην το πιστεύει! Ακολούθησε ο Peat με 2.51.85 και ο Camellini με 2.50.62, οι οποίοι κάλυψαν το χάσμα κάπως

σε σχέση με τον Hill. Πρέπει λοιπόν να φτιάξουμε γρήγορες, ανοικτές και ασφαλείς πίστες, για να μάθουμε να μην πολυπατάμε τα φρένα…
Μετά τις απονομές το βραδάκι, πήγαμε με την Μαρία στα περίπτερα όπου οι ομάδες τα ξεστήνανε για να πάνε στην πιτσαρία δίπλα…πολύ πίτσα οι παγκόσμιοι βρε παιδί μου! Ο Βρετανός βενιαμίν του Santa Cruz Syndicate, Johs Bryceland είχε το πόδι του στον γύψο μετά από πτώση στα βράχια στον τελικό, ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή πήγαινε αρκετά καλά. Επειδή λοιπόν δεν είχε πατερίτσες, τον πήραν σηκωτό για να τον πάνε στην πιτσαρία, ο Peat με τον Minaar. Η Kathy Sessler (υπεύθυνη του team Syndicate) φρόντισε να μην ξεμείνει κανείς από πίτσα. Και όταν βάλανε τον μικρό για ύπνο, όλοι σε ένα μπαράκι στο Maribor για το καθιερωμένο πάρτι! Ήταν όλοι τους εκεί (πλην Hill και Jonnier και ίσως και Barel) συν τους δημοσιογράφους του περιοδικού dirt, συν τους παράγοντες της freeride entertainment οι οποίοι κάτι σχεδίαζαν με τους Kyle Strait και Cedric Gracia ανάμεσα στο τέταρτο και πέμπτο ποτό για καμιά καινούργια ταινία, ειδικά όταν ο Gracia μπήκε στο μπαράκι, το πάρτι άναψε. Ο τύπος είναι showman και από αυτό ζει. Ο Peat έπινε μπύρες, ο Rennie φιλιόταν με μία αμφιβόλου αισθητικής, ο Ben Reid έδειχνε κοντούλης μπροστά στους άλλους, η Rachel Atherton πολύ γλυκιά και χαρούμενη παρόλο που έχασε για 0,18 την νίκη από την Jonnier, η πρωταθλήτρια Αμερικής Melisha Bull, μου έκανε πλάκα δίνοντας ελαφρά χτυπήματα στο χέρι που είχα σπάσει και λέγοντας: you supposed not to hit the trees! Τίποτα δεν έδειχνε πρωταθλητισμό εκεί μέσα και δεν νομίζω να υπάρχει άθλημα με τόση πλάκα και φιλικό κλίμα όσο το downhill. Αυτό που δεν ξέρω, είναι πότε έχει σειρά το επόμενο πάρτι! Τουλάχιστον έχω 3500 φωτογραφίες για να θυμάμαι κάτι…
View the results